

животъ, нашето възпитание сж редица силни привычки, които ние нито можемъ да измѣнимъ, нито да изправимъ.

Борбата съ закоренѣли привычки е може би най-трудната борба. Пияницата много добре съзнава вредата отъ тази своя нещастна привычка. Той добре разбира и предвижда нейнитѣ печални сетнини. Той се зарича да не пие. Той се кълне въ Бога и небето, въ децата и жена си, че ще престане да пие. Но минава недѣля, две или месецъ и той пакъ пропива. Само който не е виждалъ тия нещастници, само той не може да си представи борбата, която става въ тѣхъ.

Ако привычката не пушаше такива дълбоки корени, борбата съ нея не би била трудна. Човѣкъ би си казалъ: „стига!“ — и край на привычката.

Мнозина сж привикнали да пушатъ тютюнъ. Кой отъ тѣхъ не знае, че удоволствието, което доставя тази привычка, не е по-голъмо отъ вредата? Но пушачътъ мжно отвиква отъ тази своя привычка, както и пияницата отъ пиенето. Само съ добра воля той не може да се откаже отъ нея. Има случаи, когато човѣкъ, за да отвикне, готовъ е на всичко. Той се измъчва отъ своето нравствено безсилие. Животътъ му е отровенъ. Нещастникътъ страда. Проклина денятъ на своето раждане и своята безхарактерность. И никакви нравствени мъки не сж въ състояние да го заставятъ да се откаже отъ закоренѣлитѣ привычки.

Но ако лошитѣ, вреднитѣ привычки сж едно зло, което мжно може да се изкорени, **добритѣ привычки сж благодать за живота.**

Привичката да водишъ редовенъ, умѣренъ животъ е едно отъ главнитѣ условия да се радвашъ на добро здраве и да достигнешъ дълбоки старость.

Привичката да разпредѣлишъ правилно времето си е единственото срѣдство — въ кжсо време да свършишъ много работа. Най-малкиятъ трудъ става непосилень, ако го вършишъ безъ редъ.

Мнозина хора изработватъ твърде малко само затова, защото не умѣятъ да си разпредѣлятъ времето — нѣматъ привычка къмъ редъ. Тѣмъ винаги не стига време: шуратъ се, започватъ едно, недовършатъ го и друго залавятъ — и накрай съвсемъ малко изработватъ.

Удивителното въ живота на англичанитѣ и американцитѣ не е това, че тѣ много работятъ, а това, че тѣ си разпредѣлятъ времето, и че цѣлиятъ имъ животъ е изграденъ върху една трудова привычка. Ние, напротивъ, градимъ живота си върху бездѣлие и почивка. Ние не почиваме затова, за да можемъ пакъ